

TEGEN BETER WETEN IN. Een hap uit de appel

Geert Stadeus

17/11/2004

NIET alles wat onze broze maatschappij in tweeën slijt, krijgt evenveel aandacht in de media. De soms wrange twistgesprekken tussen enerzijds wie de pc en Windows genegen is, en anderzijds de fervente verdediger van Apple, bijvoorbeeld. U kunt zich gerust voorstellen dat in volle Franse revolutie een sansculotte nog wel eens op de koffie wilde bij de plaatselijke markies, maar niet dat een Applefanaat en een pc-freak het met elkaar eens worden. Discussies durven hoog op te laaien en de argeloze beziger van een pc krijgt gegarandeerd voluit in het gezicht dat Microsoft destijds gewoon de ideeën van Apple heeft ingepikt en daarmee grote sier maakt. Dat wil ik echt niet meer horen. Ten eerste, omdat zulks zich naar schatting in 1813 heeft voorgedaan en ten tweede, omdat het een kwestie was van wie het eerste weg was bij het groen licht. Terwijl de latere Applebaas nog zat te piekeren over een middel tegen baardluis, zat Bill Gates al met zijn financiers te tafelen.

Uitvinder James Dyson, een hevige pleitbezorger van Apple, laat nooit na te schimpen op Windows, „een programma waarbij je op Start moet klikken om ermee op te houden". En toch: de hardnekkige overtuiging dat Apple de meest gebruiksvriendelijke machines op de markt heeft, is ondertussen toch redelijk achterhaald. Ik heb het ondervonden. Een iPod gekocht! 40 GB. Mijn hele collectie cd's moet daar ongeveer in passen. En voor appelaars verontwaardigd in de pen kruipen, meld ik graag dat ik dolblij ben met dat ding. Heerlijk is het om, overal op straat of achter gesloten deuren, alles wat mijn platenkast bevolkt onder dat ene drukknopje uit te kunnen halen. Fantastisch, hoe ik nu in luttele seconden kan schipperen tussen Beethoven en Metallica, Glass en Zappa Waar ik ook ben, is *Tell Laura I Love Her* even dichtbij als de nieuwste van Tom Waits. Niet altijd even nuttig, toegegeven. De iPod is ook de mooiste muziekrobot ter wereld. Dat leuke, afgeronde kistje, dat precies zoveel weegt als hoort - lichter zou belachelijk zijn, zwaarder onhandig - meesterlijk!

De iPod mikt op een groot publiek, wereldwijd misschien wel op Het Grootste Publiek Ooit, van muziekliefhebbers. Het is een toestelletje dat gemakkelijk een paar duizend popsongs kan opslaan en bewaren. Maar wat doet de iPod als je hem aansluit op je computer? Meteen alle muziek wissen die wél op je iPod stond maar niet (meer) op je computer. Leuk! Pas op, dat is geen fabrieksfout, verre van, en je kunt die instelling gelukkig vrij snel aanpassen zodat de iPod alleen doet wat je hem vraagt. Maar het absurde is wel dat het de standaardinstelling is. Een ingenieur heeft namelijk bedacht dat wie een iPod koopt, ook een kei van een computer heeft, waarop hij te allen tijde zijn complete muziekverzameling bewaart en bijwerkt.

Maar de iPod komt ook bij mensen terecht. Mensen als u en ik, die zo'n ding meteen willen uitproberen. Je laadt dus de software van iPod in je computer, kopieert een stuk of wat liedjes en cd's naar je harde schijf, en zet die in luttele seconden op je iPod. Ja, dan kan je je blijdschap niet op! Je maakt meteen een lijst van de vrienden die je straks gaat bellen omdat ze ook zo'n ding moeten kopen en wel nu! Je wist die deuntjes van je computer (je hebt ze toch op cd en ze staan al op je iPod) en zet enkele andere cd's op je harde schijf. Als je dan die iPod argeloos weer inpluigt wist hij alle nummers die je stomweg van de computer had gezwaard. Zonder even, 'à la Gates', te vragen of je wel echt zeker bent. Je bijt nijdig een stuk van je koffiekop. Ik had het moeten weten, denk je. Wie koopt nu ook iets van een firma die qua logo kiest voor een appel waar iemand anders al een stuk heeft uit gebeten? Maar goed, zoals gezegd, snel aangepast en opgelost.

Je zou zo'n standaardinstelling haast humor noemen, ware het niet dat je weet dat ze is bedacht door een ingenieur, een Californische nerd die in zeven jaar geen vrouw heeft gezien. Humor is dan echt niet het eerste wat bij je opkomt als je muzieksoftware programmeert. Humor zal dus ook wel niet de drijfveer zijn achter een keuzescherm met de mogelijkheden „JA, ik wil nu naar de iTunes Music Store" en „NEEN, ik wil nu naar de iTunes Music Store". Poddeken toch, wat is het nu feitelijk?

Nog zoiets dat alleen door ingenieurs met minder dan zeven platen in huis lijkt te zijn bedacht: je kunt de opgeslagen nummers quoteren met sterren, van redelijk ongenietbaar tot fantastisch.

Dan kan je ze ook op die basis selecteren. Stel dat je zin hebt om vandaag alleen naar liedjes te luisteren die je echt waardeloos vindt, dan kan dat dus. En wij die dachten dat de wereld niet beter kon worden.

Maar genoeg gezeurd. Voor het donker wordt wil ik dat verzameld werk van de Sparks nog opslaan. Ik denk dat ik het vijf sterren geef.

Geert Stadeus is de hoofdredacteur van Snoecks. 'Tegen beter weten in' verschijnt tweewekelijks op woensdag.

www.standaard.be/beterweten

Copyright | De Standaard Online 2004